Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 28 listopada 2013 r.*

Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Wyjątki od prawa dostępu — Artykuł 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie — Bezpieczeństwo publiczne — Stosunki międzynarodowe

W sprawie C-576/12 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 grudnia 2012 r.,

Ivan Jurašinović, zamieszkały w Angers (Francja), reprezentowany przez adwokata N. Amarę-Lebret,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez K. Pellinghelli oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano (sprawozdawca), prezes izby, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swym odwołaniu I. Jurašinović wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 października 2012 r. w sprawie T-465/09 Jurašinović przeciwko Radzie (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego Sąd oddalił skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Rady

* Język postępowania: francuski.

Unii Europejskiej z dnia 21 września 2009 r. (zwaną dalej „sporną decyzją) w sprawie przyznania częściowego dostępu do sprawozdań obserwatorów Wspólnoty Europejskiej obecnych w Republice Chorwacji, w regionie Knin, w dniach od 1 do 31 sierpnia 1995 r. (zwanych dalej „sprawozdaniami").

Ramy prawne

2 Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43) stanowi:

„Dokumenty sensytywne zgodnie z definicją art. 9 ust. 1 będą podlegały specjalnemu traktowaniu zgodnie z tym artykułem".

3 Artykuł 4 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Instytucja odmówi dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

a) interesu publicznego w odniesieniu do:

— bezpieczeństwa publicznego,

[…],

— stosunków międzynarodowych,

[…]".

4 Artykuł 9 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowany „Traktowanie dokumentów sensytywnych", stanowi w swym ust. 1:

„Dokumenty sensytywne to dokumenty pochodzące od instytucji lub utworzonych przez nie agencji, z państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych, zaklasyfikowane jako »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« lub »CONFIDENTIEL« zgodnie z przepisami obowiązującymi w danej instytucji, które chronią podstawowe interesy państw członkowskich w obszarach objętych [które chronią podstawowe interesy Unii Europejskiej lub jednego albo większej liczby jej państw członkowskich w obszarach objętych zakresem] art. 4 ust. 1 lit. a), a mianowicie w obszarze bezpieczeństwa publicznego, obrony i spraw wojskowych".

Okoliczności powstania sporu

5 Pismem z dnia 4 maja 2009 r. I. Jurašinović, korzystając ze swego statusu obywatela Unii narodowości francuskiej, skierował do Rady Unii Europejskiej wniosek o przyznanie dostępu do 205 sprawozdań oraz dokumentów ze znakiem „ECMM RC Knin Log reports", sporządzonych w ramach misji obserwacyjnej Wspólnoty Europejskiej w Chorwacji (zwanej dalej „ECMM") w czasie konfliktów w byłej Jugosławii.

6 W spornej decyzji Rada przyznała jedynie częściowy dostęp do ośmiu sprawozdań.

7 Rada uzasadniła odmowę ujawnienia dokumentów ze znakiem „ECMM RC Knin Log reports" tym, iż nie była w posiadaniu żadnego dokumentu z tym znakiem.

8 W odniesieniu do innych sprawozdań, o których przekazanie wystąpiono, Rada powołała się w celu uzasadnienia odmowy ujawnienia na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

9 W szczególności Rada uznała przede wszystkim, że publikacja całości sprawozdań stanowiłaby naruszenie interesów Unii, zagrażając jej stosunkom międzynarodowym oraz stosunkom międzynarodowym jej państw członkowskich z tym regionem Europy, a także bezpieczeństwu publicznemu, zwłaszcza bezpieczeństwu i integralności fizycznej obserwatorów, świadków i innych źródeł informacji, których tożsamość i opinie zostałyby upublicznione wraz z ujawnieniem sprawozdań.

10 Następnie Rada uznała, że sprawozdania te „pozostają dokumentami wysoce sensytywnymi, pomimo upływu 14 lat od zaistnienia okoliczności faktycznych, które są w nich opisane".

11 Wreszcie w odpowiedzi na argument I. Jurašinovića, wedle którego objęte wnioskiem dokumenty zostały już ujawnione, Rada przyznała, iż przekazała omawiane sprawozdania Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla byłej Jugosławii ustanowionemu przez Organizację Narodów Zjednoczonych (zwanemu dalej „MTKJ") w ramach sprawy A. Gotoviny i in. toczącej się przed tym Trybunałem. Przekazanie tych dokumentów nastąpiło jednak na podstawie zasady współpracy międzynarodowej z trybunałem międzynarodowym, a nie na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 listopada 2009 r. I. Jurašinović wniósł skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Sąd oddalił wszystkie trzy zarzuty, na których opierała się ta skarga.

13 Po pierwsze, w pkt 42 i 43 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut pierwszy I. Jurašinovića, zgodnie z którym neutralność przypisywana sprawozdaniom, wynikająca z okoliczności że ECMM nie była stroną konfliktu w byłej Jugosławii, powinna umożliwić dostęp do żądanych dokumentów. Sąd uznał w szczególności, że taka okoliczność, gdyby została wykazana, nie miałaby żadnego wpływu na ustalenie, czy ujawnienie sprawozdań mogłoby naruszyć ochronę interesu publicznego w zakresie stosunków międzynarodowych, ponieważ sprawozdania zawierają opinie i analizy dotyczące sytuacji politycznej, wojskowej i bezpieczeństwa w strefie Knin w sierpniu 1995 r. Wobec powyższego gdyby treść tych sprawozdań została ujawniona, mogłoby to z jednej strony zaszkodzić polityce Unii, która ma zapewniać przyczynienie się do pokoju, stabilności i trwałego pojednania w tym regionie Europy, a z drugiej strony doprowadzić do sytuacji osłabienia zaufania państw Bałkanów Zachodnich do procesu integracji z Unią.

14 Po drugie, w pkt 50 i 51 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut drugi I. Jurašinovića, wedle którego sprawozdania powinny były zostać ujawnione ze względu na to, iż nie zostały wcześniej zaklasyfikowane jako „sensytywne" w rozumieniu art. 9 rozporządzenia nr 1049/2001. Sąd stwierdził w tym względzie, iż ze wspomnianego przepisu ani z art. 4 rzeczonego rozporządzenia nie wynika, że brak klasyfikacji dokumentu oznacza, iż dana instytucja nie może odmówić dostępu do niego z powodu ryzyka naruszenia interesu publicznego w zakresie stosunków międzynarodowych, w wypadku gdy żądany dokument zawiera informacje sensytywne.

15 Po trzecie, w pkt 55–63 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił zarzut trzeci I. Jurašinovića, zgodnie z którym Rada wcześniej ujawniła MTKJ sprawozdania w sprawie Gotovina i in. na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, a nie na podstawie zasady współpracy międzynarodowej, ponieważ taka zasada nie istnieje. Sąd stwierdził w tym względzie, iż wszystkie archiwa ECMM zostały przekazane MTKJ w latach 90., aby prokurator MTKJ mógł podjąć czynności oskarżycielskie wobec osób podejrzanych o poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego na terytorium byłej

Jugosławii od 1991 r. Z tych samych powodów Rada przekazała prokuratorowi w ramach wspomnianej sprawy, zgodnie z art. 70B regulaminu MTKJ, 48 ze sprawozdań objętych wnioskiem o udzielenie dostępu I. Jurašinovića. W każdym wypadku Sąd stwierdził, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez I. Jurašinovića nie dotyczyła zgodności z prawem decyzji, na podstawie której Rada przekazała 48 sprawozdań. Ponadto żaden element akt sprawy nie pozwalał przypuszczać, iż Rada przekazała A. Gotovinie 48 wspomnianych sprawozdań w wyniku wniosku o dostęp do dokumentów złożonego przez niego na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001.

Żądania stron

16 I. Jurašinović wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi albo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— nakazanie Radzie udzielenia dostępu do całości żądanych dokumentów i

— zasądzenie zapłaty przez Radę na jego rzecz kwoty 8 000 EUR tytułem kosztów postępowania, wraz z odsetkami zgodnie ze stawką Europejskiego Banku Centralnego obowiązującą w dniu wpisania skargi do rejestru.

17 Rada wnosi o oddalenie odwołania i obciążenie I. Jurašinovića kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

18 I. Jurašinović opiera swe odwołanie na trzech zarzutach.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

19 W swym zarzucie pierwszym I. Jurašinović twierdzi zasadniczo, że Sąd naruszył prawo do rzetelnego procesu, ponieważ wydał orzeczenie w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności bez zapoznania się uprzednio z omawianymi dokumentami i zbadania ich.

20 Według Rady zarzut ten jest przede wszystkim oczywiście niedopuszczalny, ponieważ I. Jurašinović nie określił przepisu prawa, który został naruszony.

21 Ponadto Rada twierdzi, że w każdym wypadku żaden przepis nie zobowiązuje Sądu przed wydaniem wyroku w przedmiocie skargi mającej na celu stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie udzielania dostępu do dokumentów o dostęp, do których wystąpiono, do żądania przedstawienia tych dokumentów ani do ich badania. Ani orzecznictwo, ani przepisy regulaminu postępowania przed Sądem dotyczące środków organizacji postępowania i środków dowodowych nie nakładają bowiem obowiązku w tym zakresie, wobec czego Sąd jest w tym względzie uprawniony żądać przedstawienia rzeczonych dokumentów.

Ocena Trybunału

22 Na wstępie należy zaznaczyć, że wbrew twierdzeniom Rady z argumentów wysuwanych przez samego I. Jurašinovića wynika, iż twierdził on wprost, że naruszone zostało prawo do rzetelnego procesu z powodu między innymi niezbadania przez Sąd dokumentów, o które wystąpiono. W związku z tym zarzut pierwszy jest dopuszczalny

23 Co do istoty należy ustalić, czy – jak utrzymuje I. Jurašinović – Sąd miał obowiązek nakazać przedstawienie dokumentów, o które wystąpiono, aby wydać orzeczenie w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności.

24 W tym względzie należy stwierdzić, że żaden przepis w postępowaniu przed Sądem nie przewiduje takiego obowiązku.

25 Jak bowiem słusznie podniosła Rada, przepisy regulaminu postępowania przed Sądem dotyczące środków organizacji postępowania i środków dowodowych, a zwłaszcza art. 64 § 3 lit. d), art. 65 lit. b) i art. 67 § 3 rzeczonego rozporządzenia przewidują jedynie, że Sąd może w razie potrzeby zapoznać się z dokumentem, którego publicznego udostępnienia odmówiono, żądając od danej instytucji przedstawienia tego dokumentu.

26 Należy ponadto dodać w tym względzie, że zgodność z prawem decyzji odmawiającej przyznania dostępu do dokumentów, takiej jak w niniejszej sprawie, należy zasadniczo oceniać raczej w świetle powodów, w oparciu o które ją wydano, aniżeli w świetle samej treści dokumentów objętych wnioskiem.

27 Jeżeli skarżący kwestionuje zgodność z prawem decyzji w sprawie odmowy udzielenia mu dostępu do dokumentu na podstawie jednego z wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia 1049/2001, twierdząc, że wyjątek, na który powołuje się dana instytucja, nie ma zastosowania do dokumentu, o który wnioskuje, Sąd jest oczywiście zobowiązany nakazać przedstawienie tego dokumentu i zbadać go z poszanowaniem ochrony sądowej przysługującej temu skarżącemu. W wypadku braku zapoznania się ze wskazanym dokumentem Sąd nie byłby bowiem w stanie ocenić in concreto, czy owa instytucja mogła zgodnie z prawem odmówić dostępu do owego dokumentu na podstawie podnoszonych wyjątków i w związku z tym przeprowadzić kontroli zgodności z prawem decyzji odmawiającej udzielenia dostępu (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie C-135/11 P IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds przeciwko Komisji, pkt 75).

28 Niemniej jednak, jak wynika to miedzy innymi z pkt 18 i 29 zaskarżonego wyroku, I. Jurašinović nie podniósł w pierwszej instancji, że wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 nie miały zastosowania do spornych dokumentów, lecz poprzestał na zakwestionowaniu zasadności zawartej w spornej decyzji argumentacji Rady zmierzającej do wykazania, że ujawnienie tych dokumentów naruszałoby interesy chronione przez te wyjątki.

29 Nie można tymczasem twierdzić, że w celu oceny zgodności z prawem powodów odmowy udzielenia dostępu do dokumentu, na które powołuje się instytucja w oparciu o wyjątek, którego stosowanie nie jest kwestionowane, Sąd ma obowiązek regularnie nakazywać przedstawianie wszystkich dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu.

30 To bowiem w wykonaniu swobody uznania, z jakiej korzysta Sąd w ramach oceny dowodów, może on zdecydować, czy w konkretnym wypadku zachodzi konieczność przedstawienia mu tego dokumentu, po to by mógł zbadać zasadność powodów, w oparciu o które instytucja odmówiła udzielenia dostępu do rzeczonego dokumentu.

31 Wobec tego zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

32 W swym drugim zarzucie I. Jurašinović twierdzi przede wszystkim, iż Sąd, orzekając, że Rada zasadnie odmówiła udzielenia dostępu do dokumentów, objętych jego wnioskiem, ponieważ zawierały „informacje sensytywne", mimo że nie zostały one wcześniej zaklasyfikowane jako „dokumenty sensytywne" w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, naruszył ten przepis oraz art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia. Taka interpretacja bowiem, po pierwsze, prowadziłaby do rozszerzenia zakresu stosowania rzeczonego art. 9 ust. 1 poza zakres przewidziany jego brzmieniem, a po drugie, przyznawałaby instytucjom dyskrecjonalne uprawnienie do odmowy udzielenia dostępu do jakiegokolwiek dokumentu poprzez zaklasyfikowanie go jako „sensytywnego" a posteriori, a nie od chwili jego sporządzenia.

33 Następnie taka rozszerzająca interpretacja art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 jest jeszcze mniej uzasadniona, jeżeli – jak ma to miejsce w niniejszym przypadku – dana instytucja odmawia udzielenia dostępu do dokumentów niezaklasyfikowanych w rozumieniu tego przepisu z powodów związanych z ochroną stosunków międzynarodowych. Przepis ten odnosi się bowiem jedynie do „bezpieczeństwa publicznego, obrony i spraw wojskowych" i w żaden sposób nie wspomina o ochronie stosunków międzynarodowych.

34 Wreszcie według I. Jurašinovića bez znaczenia jest okoliczność, że dokumenty objęte wnioskiem zostały opracowane przed wejściem w życie rozporządzenia nr 1049/2001, gdyż Radzie przysługuje, niewykorzystane w niniejszym przypadku, uprawnienie do zaklasyfikowania dokumentów jako „sensytywnych" w rozumieniu art. 9 ust. 1 po ich sporządzeniu.

35 W tym względzie Rada odpiera przede wszystkim, że założenie, na jakim opierają się argumenty I. Jurašinovića, jest w sposób oczywisty błędne, zważywszy, że podstawę spornej decyzji stanowi jedynie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, a nie jego art. 9. Co więcej, sporne dokumenty są wcześniejsze od rozporządzenia nr 1049/2001 i z tego względu nie mogły zostać zaklasyfikowane jako „sensytywne" w rozumieniu wspomnianego art. 9 ust. 1.

36 Rada twierdzi wreszcie, że I. Jurašinović myli w swym rozumowaniu pojęcie dokumentu sensytywnego, które jest zdefiniowane w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, z pojęciem informacji sensytywnej, jakim posłużył się Sąd. Pierwsze pojęcie odnosi się bowiem do dokumentów zaklasyfikowanych jako „CONFIDENTIEL", „SECRET" lub „TRÈS SECRET/TOP SECRET" zgodnie z rzeczonym przepisem, podczas gdy drugie dotyczy informacji, których ujawnienie naruszyłoby ochronę interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych.

37 Wreszcie Rada zaznacza, że zaproponowana przez I. Jurašinovića interpretacja omawianych przepisów czyni bezskutecznym wyjątek dotyczący ochrony stosunków międzynarodowych przewidziany w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ implikuje ona, iż na rzeczony wyjątek można powołać się jedynie w sytuacji, gdy zastosowanie ma art. 9 rzeczonego rozporządzenia, mimo że przepis ten nie odnosi się do ochrony stosunków międzynarodowych Unii.

Ocena Trybunału

38 Na wstępie należy zaznaczyć, że z pkt 7 i 43 zaskarżonego wyroku wynika, że sporna decyzja została wydana jedynie na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, w szczególności ze względu na sensytywny charakter informacji zawartych w sprawozdaniach, który mógł naruszyć ochronę interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa publicznego i stosunków międzynarodowych. Rada nie poddała zatem tych sprawozdań szczególnemu reżimowi dla dokumentów sensytywnych przewidzianemu w art. 9 rozporządzenia nr 1049/2001.

39 Jednakże według I. Jurašinovića Rada nie mogła powołać się na wyjątki przewidziane w rzeczonym art. 4, aby odmówić udzielenia dostępu do sprawozdań, bez uprzedniego zaklasyfikowania ich jako „TRÈS SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” lub „CONFIDENTIEL” zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001.

40 Nie można przyjąć takiej interpretacji art. 4 i 9 rozporządzenia nr 1049/2001.

41 W tym względzie należy przede wszystkim zaznaczyć, że jak słusznie orzekł Sąd w pkt 51 zaskarżonego wyroku, z art. 4 ani z art. 9 rozporządzenia nr 1049/2001 nie wynika, że brak uprzedniego zaklasyfikowania dokumentu zgodnie z art. 9 ust. 1 oznacza, iż instytucja nie może odmówić dostępu do niego na podstawie rzeczonego art. 4.

42 Następnie – dwa omawiane przepisy realizują odmienne cele.

43 Po pierwsze bowiem, art. 9 rozporządzenia nr 1049/2001 – jak wynika to również z jego art. 2 ust. 5 – ma jedynie na celu specjalne traktowanie, zwłaszcza jeżeli chodzi o osoby odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o udzielenie dostępu do dokumentów instytucji, dokumentów sensytywnych i zaklasyfikowanych jako „TRÈS SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” lub „CONFIDENTIEL” zgodnie z przepisami obowiązującymi w danej instytucji, które chronią podstawowe interesy Unii lub jednego albo większej liczby jej państw członkowskich w obszarach określonych w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001.

44 Po drugie, art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, wprowadzając system wyjątków od prawa publicznego dostępu do dokumentów instytucji przyznanego przez art. 1 tego rozporządzenia, zezwala instytucjom na odmowę dostępu do dokumentu, po to, aby jego ujawnienie nie prowadziło do naruszenia jednego z interesów chronionych przez tenże art. 4 (zob. wyroki: z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie C-266/05 P Sison przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-1233, pkt 62; a także z dnia 17 października 2013 r. w sprawie C-280/11 P Rada przeciwko Access Info Europe, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Wreszcie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w przypadku gdy dana instytucja zdecyduje się odmówić udzielenia dostępu do dokumentu, o którego ujawnienie się do niej zwrócono, jest ona zasadniczo zobowiązana wyjaśnić, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesu chronionego wyjątkiem określonym w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, na który instytucja ta się powołuje. Ponadto ryzyko takiego naruszenia powinno dać się w rozsądny sposób przewidzieć, a nie być czysto hipotetyczne (wyrok z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie C-506/08 P Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, Zb.Orz. s. I-6237, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 Tymczasem w tym kontekście okoliczność, iż instytucja uważa, że dokument jest sensytywny w rozumieniu art. 9 rozporządzenia nr 1049/2001, jakkolwiek implikuje, że wnioski o udzielenie dostępu muszą zostać poddane specjalnemu traktowaniu przewidzianemu w tym przepisie, to nie może sama w sobie uzasadniać stosowania do tego dokumentu wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001.

47 Podobnie i vice versa sama okoliczność, iż dokument nie został zaklasyfikowany jako sensytywny w rozumieniu art. 9 rozporządzenia nr 1049/2001 nie może wykluczać zastosowania wyjątków przewidzianych w jego art. 4 ust. 1 lit. a) bez pozbawiania tego przepisu skuteczności (effet utile).

48 W rezultacie zarzut drugi jest bezzasadny

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

49 W swym zarzucie trzecim I. Jurašinović zasadniczo twierdzi, że Sąd popełnił szereg naruszeń prawa, odrzucając argument, według którego Rada niesłusznie odmówiła udzielania I. Jurašinovićowi dostępu do sprawozdań, mimo że przekazała je już na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 podmiotom trzecim, a mianowicie prokuratorowi MTKJ i obronie A. Gotoviny.

50 Po pierwsze, I. Jurašinović podnosi, że sprawozdania zostały przekazane MTKJ nie na podstawie rzekomej zasady współpracy międzynarodowej z trybunałem międzynarodowym, która to zasada nie istnieje, lecz na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001. W tych okolicznościach Rada nie mogła odmówić innym podmiotom trzecim, takim jak sam I. Jurašinović, udzielenia dostępu do dokumentów, które przekazała już A. Gotovinie. Taka odmowa stanowiłaby dyskryminację I. Jurašinovića względem A. Gotoviny, którzy to obydwaj są obywatelami Unii.

51 W odpowiedzi na te argumenty Rada twierdzi, że I. Jurašinović myli publiczny dostęp do dokumentów instytucji z uprzywilejowanym dostępem do tych dokumentów. Jedynie pierwszy rodzaj dostępu jest uregulowany w rozporządzeniu nr 1049/2001 i ma zakres erga omnes. Jeżeli natomiast dostępu do dokumentu udziela się na podstawie prawnej innej niż rozporządzenie nr 1049/2001, jest to dostęp uprzywilejowany i dotyczący jedynie beneficjenta. Rada wyjaśnia, że przekazanie omawianych dokumentów prokuratorowi MTKJ i obrońcy A. Gotoviny stanowi ów drugi rodzaj dostępu i wpisuje się w cele wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii, obejmującej również wspieranie współpracy międzynarodowej.

52 Po drugie, I. Jurašinović w pierwszej kolejności kwestionuje stwierdzenie Sądu, wedle którego przekazania prokuratorowi MTJK i obrońcy A. Gotoviny omawianych dokumentów dokonano na podstawie art. 70B regulaminu MTKJ, ponieważ stwierdzenie to opiera się jedynie na wyjaśnieniach przedstawionych przez Radę w odpowiedzi na skargę i na rozprawie bez jakiegokolwiek dowodu. W drugiej kolejności I. Jurašinović zarzuca Sądowi, iż stwierdził on, że wszystkie archiwa ECMM zostały przekazane MTKJ w latach 90., aby prokurator MTKJ mógł podjąć czynności oskarżycielskie wobec osób podejrzanych o poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego na terytorium byłej Jugosławii od 1991 r., mimo że przedstawicielka Komisji nie była w stanie dokładnie wskazać na rozprawie dnia, w którym dokumenty zostały wysłane do MTJK.

53 Rada podnosi, że kwestia tego czy art. 70B regulaminu MTKJ stanowił podstawę prawną przekazania spornych dokumentów, nie ma decydującego znaczenia w świetle prawa UE. W niniejszym przypadku należy bowiem ustalić, czy omawiane dokumenty zostały przekazane prokuratorowi MTJK i obronie A. Gotoviny na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 lub na podstawie aktu prawa Unii mającego zastosowanie wcześniej, a mianowicie decyzji Rady 93/731/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Rady (Dz.U. L 340, s. 43). Tymczasem według Rady nie miało to miejsca w tym przypadku ponieważ omawiane dokumenty zostały przekazane w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii.

54 Po trzecie, I. Jurašinović twierdzi, że Sąd naruszył prawo nie stwierdzając przynajmniej częściowo nieważności spornej decyzji ze względu na to, że 48 sprawozdań zostało faktycznie przekazanych obronie A. Gotoviny

55 W tym względzie Rada twierdzi, że owych 48 sprawozdań nie podlegało dostępowi publicznemu.

56 Po czwarte wreszcie, I. Jurašinović podnosi, że Sąd naruszył prawo nie uwzględniając pisma z dnia 30 maja 2007 r., w którym A. Gotovina wystąpił do Rady o udzielenie dostępu do sprawozdań na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, ze względu na to, iż pismo to nie zostało przedstawione

w ramach postępowania w sprawie T-465/09, w której zapadł zaskarżony wyrok. W tym względzie I. Jurašinović twierdzi, że zapoznał się z tym pismem dopiero po zamknięciu postępowania dowodowego w tej sprawie, co uniemożliwiło mu przedstawienie tego dokumentu, tym bardziej że Sąd odrzucił jego replikę z uwagi na złożenie jej po upływie terminu. To samo pismo zostało jednak złożone w toczącym się pomiędzy tymi samymi stronami i przed tym samym składem sędziowskim postępowaniu, w którym zapadł wyrok Sądu z dnia 3 października 2012 r. w sprawie T-63/10 Jurašinović przeciwko Radzie, Sąd nie mógł więc mieć uzasadnionych wątpliwości co do istnienia tego pisma.

57 W tym względzie Rada odpiera, że wniosek, do którego odnosi się I. Jurašinović, nie został złożony w oparciu o rozporządzenie nr 1049/2001, ponieważ chodziło o wniosek o dostęp uprzywilejowany. W każdym wypadku Rada utrzymuje z jednej strony że nie potraktowała tego wniosku tak jak gdyby był on objęty rozporządzeniem 1049/2001, a z drugiej strony, że dokumenty nie zostały wysłane bezpośrednio do obrony A. Gotoviny.

Ocena Trybunału

58 Aby odpowiedzieć na te argumenty, wystarczy zaznaczyć, że nawet zakładając, iż dostęp do dokumentu udzielony wnioskodawcy na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 umożliwia – jak twierdzi I. Jurašinović – wszystkim innym wnioskodawcom otrzymanie tego dokumentu, należy stwierdzić, że z zaskarżonego wyroku wynika, iż I. Jurašinovićowi nie udało się wykazać, że obrona A. Gotoviny i prokurator MTKJ uzyskali dostęp do sprawozdań na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001.

59 Jak bowiem wynika z pkt 63 zaskarżonego wyroku, jedynym dowodem, na jaki powołał się podczas rozprawy I. Jurašinović w tym zakresie, jest pismo z dnia 30 maja 2007 r., w którym to A. Gotovina lub jego pełnomocnicy zwrócili się do Rady o udzielenie dostępu do tych sprawozdań. Tymczasem pismo to nie zostało przedłożone w niniejszej sprawie.

60 Wobec powyższego Sąd nie naruszył prawa nie uwzględniając rzeczonego pisma.

61 Po pierwsze bowiem, I. Jurašinović przyznaje, że nie przedłożył pisma z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem. W tym względzie I. Jurašinović poprzestaje na wyjaśnieniu powodów nieprzedstawienia tego dowodu, a mianowicie okoliczności, że jego replika złożona po upływie terminu nie została dopuszczona przez Sąd i że zakończyło się postepowanie dowodowe.

62 Po drugie, jako że I. Jurašinović twierdzi, że Sąd nie mógł nie wiedzieć o istnieniu tego pisma, zważywszy, że w każdym wypadku zostało ono złożone do akt sprawy T-63/10, wystarczy zaznaczyć, iż zgodnie z mającym zastosowanie regulaminem postępowania Sąd nie może oceniać zasadności zarzutu skargi w oparciu o dowody, które nie zostały przedłożone w ramach danej sprawy.

63 Jeżeli chodzi o inne argumenty na poparcie niniejszego zarzutu, wystarczy zauważyć, że opierają się ona na założeniu, iż sprawozdania, do których miała dostęp obrona A. Gotoviny i prokurator MTKJ, zostały im przekazane na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001.

64 Tymczasem z powodów przedstawionych w pkt 58–62 niniejszego wyroku I. Jurašinovićowi nie udało się wykazać zasadności tego założenia. Z tego względu należy odrzucić te argumenty.

65 Ponadto należy zaznaczyć, że – jak słusznie podkreślił Sąd w pkt 57 zaskarżonego wyroku – podstawa prawna przekazania sprawozdań A. Gotovinie w ramach postępowania przed MTKJ nie może podważyć zgodności z prawem spornej decyzji, ponieważ nie wykazano, że została ona wydana na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001.

66 W świetle powyższych rozważań oddalić jako bezzasadny należy również zarzut trzeci i w konsekwencji całe odwołanie.

W przedmiocie kosztów

67 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

68 Ponieważ I. Jurašinović przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami zgodnie z żądaniem Rady.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Ivan Jurašinović zostaje obciążony kosztami postępowania.

Podpisy